

KAPITOLA PRVNÍ

„Tuhle roční dobu fakt nesnáším,“ říká Rachel. „Promiň mi to, Sierro, vím, že to poslední dobou opakuju pořád dokola, ale to jen proto, že je to pravda.“

Vchod do školy na druhém konci trávníku halí ranní opar. My se držíme na betonové cestě, abychom se vyhnuly promočené trávě, ale počasí není to, na co si Rachel stěžuje.

„Prosím, nech toho,“ hlesnu, „nebo se zase rozbrečím. Prostě chci jen přežít tenhle týden, aniž bych...“

„Žádnej týden!“ brání se Rachel. „Už jen dva dny. Ubohý dva dny do Dne děkování a pak mi zase na celý měsíc zmizíš. Vlastně ještě na dýl!“

Obejmu Rachel kolem ramen, zatímco se pomalu šouráme dál. I když jsem to já, kdo bude další Vánoce daleko od domova, tváří se Rachel, jako by se hroutil její svět. Ufňukaná tvář a svěšená ramena mi dávají vědět, že tu někomu budu scházet, a tak jsem jí rok co rok za to usazené drama vlast-

ně vděčná. I když se mi tam, kam jedu, opravdu líbí, loučení vždycky bolí. Že moje nejlepší kamarádky počítají dny do mého návratu, mi ale všechno ulehčuje.

„Vidíš, co jsi provedla?“ ukazují významně na slzu, která se mi usadila v koutku oka. „Už to zase začíná.“

Dnes ráno, když nás máma odvezla z naší farmy, kde pěstujeme vánoční stromky, byla obloha téměř bez mráčku a k uším doléhal bzukot motorových pil, které ukrajovaly z letošní porce stromků na prodej.

Mlha sedla, až když jsme sjely dolů do údolí, a táhla se okolo drobných usedlostí po dálnici až do města i s tradiční vůní předznamenávající Vánoce. V tuhle roční dobu to v celém Oregonu voní stejně – po čerstvě pokácených jehličnanech. Jindy během roku to tu ale voní i jinak. Třeba po kukuřici nebo cukrové řepě.

Rachel mi přidrží křídlo skleněných lítaček a jde za mnou až ke skřínkám, kde mi strčí pod nos svoje třpytivě rudé hodinky. „Máme patnáct minut,“ oznámí suše. „Je mi zima a mám blbou náladu, takže navrhuju před prvním zvoněním ještě kafe.“

Režisér školního divadla, pan Livingston, kofeinovou závislost svých oveček nepokrytě podporuje, protože se bojí, že jinak s nimi nic nenazkouší, a už vůbec ne včas. V zákulisí se člověk bez hrnku kafe neobejde. Jako hlavní kulisačka má Rachel neomezený přístup do hlediště.

O víkendů divadlo dohrálo *Malý krámeček hrůz*, ale kulisy se budou bourat až po prázdninách, takže když s Rachel rozsvítíme v sále, přivítá nás pohled na květinářský pult a obrovskou lidožravou rostlinu. Mezi tím vším sedí Elizabeth a ve sele na nás mává.

Rachel se o krok přede mnou proplétá uličkou. „Letos ti do té Kalifornie dáme něco s sebou.“

Následuji ji okolo řad červeně polstrovaných sedadel. Je jasné, že těm vůbec nevadí, že se posledních pár dní před prázdninami potloukám školou jako ubrečená hromádka neštěstí. Vyškrábu se na pódium, Elizabeth vyskočí a rovnou mě obejmě.

„Měla jsem pravdu,“ zavolá přes moje rameno na Rachel. „Říkala jsem, že bude brečet.“

„Obě vás nesnáším,“ ujistím je roztřeseně.

Elizabeth mi podává dva balíčky ve stříbřitém papíře a já už tuším, co v nich je. Když jsme spolu minulý týden šly do obchodu s dárky, prohlížely si holky fotorámečky zhruba stejné velikosti jako tohle stříbrné tajemství. Posadím se, roztrhnu vánoční papír a opřu se o pult přímo pod starodávnou pokladnou.

Rachel sedí naproti mně, takže se naše kolena skoro dotýkají.

„Vy se ale nedržíte pravidel!“ protestuju, když jedním prstem kloužu do záhybu papíru, abych z něho vysvobodila svůj dárek. „Dárky si přece dáváme, až když se vrátím!“

„Jen jsme chtěly, abys na nás každéj den myslela,“ pokrčí rameny Elizabeth.

„Trochu se stydíme, že jsme to neudělaly hned, když jsi musela odjet poprvé,“ dodává Rachel.

„Cože? To jako když jsme byly batolata?“

První Vánoce po mém narození máma ještě zůstala doma na farmě, zatímco táta jel dolů do Kalifornie prodávat stromky v našem rodinném stánku. Další rok to máma chtěla udělat stejně, ale táta by to bez nás nevydržel, tak navrhl,

že jednu sezónu vynechá a stromky rozprodá jiným dodavatelům. Máme ale bylo líto rodin, které nákup u nás braly jako svou vánoční tradici. Táta byl už druhou generací pěstitelů stromků na naší farmě a kromě toho, že nás to živilo, si oba rodiče vážili i tradice, která s podobným obchodem šla ruku v ruce. Potkali se vlastně taky díky stromkům – mámini rodiče ho u těch tátových kupovali každé Vánoce. Proto každý rok od Děkuvzdání do Vánoc jezdím s našima do Kalifornie.

Rachel se opře o ruce a narovná se. „Co vaši? Pořád ještě uvažují, že by té Kalifornie už nechali?“

Odškrábnu kus lepicí pásky na papíře. „Takhle vám to zabalili v obchodě?“

„Snaží se odvést řeč,“ zašeptá Rachel Elizabeth tak hlasitě, že to nemůžu neslyšet.

„Tak se nezlobte,“ řeknu, „ale já jsem z toho hrozně smutná. I když vás mám hrozně ráda, Kalifornie by mi chyběla. Kromě toho jsem doma jen něco zaslechla. Oficiálně mi naši ještě nic neřekli, ale zdá se, že máme nějaké finanční potíže. Poslední dobou jsou hrozně nervózní. Než se rozhodnou, nechci na to myslet.“

Pokud si stánek budeme držet ještě tři roky, zůstane nám na krku na dalších třicet let. Když ho babička s dědou kupovali, městečko jen kvetlo. Všude kolem už zavedené stánky se stromky fungovaly, a tak zkusili štěstí v Kalifornii. Jenže doba se mění a teď se jedličky a smrky před Vánoci prodávají v každém supermarketu a železářství. Kromě toho se vyrojily spousty dobročinných organizací, které prodejem stromků sbírají peníze na charitativní účely. Staré dobré stánky poma-

lu mizí. Pokud i my opustíme ten náš, budeme stromky už jen dodávat ostatním.

Elizabeth mi položí ruku na koleno. „Na jednu stranu ti hrozně přeju, abys tam jezdila i dál, protože vím, jak se ti tam líbí, ale na druhou stranu už si maluju, jak fajn by bylo trávit svátky poprvé spolu.“

Při té myšlence se mi na tváři objeví úsměv. Mám holky moc ráda, ale stejně ráda mám i Heather, kterou vidím jen jeden jediný měsíc v roce v Kalifornii. „Jezdíme tam, co si pamatuju,“ řeknu, „takže si ani neumím představit, jaké by to bylo, zůstat doma.“

„Tak já ti to povím, jo?“ vyhrkne Rachel. „Bude to náš poslední rok na střední. Lyže... horká vana... a sníh!“

Jenže mně se líbí moje kalifornské městečko tři hodiny na jih od San Francisca, které nikdy nevidělo ani vločku. A taky moc ráda prodávám stromky rodinám, které si k nám pro ně celá ta léta věrně chodí. Vůbec by mi nevonělo pěstovat všechnu tu krásu jen proto, aby ji pak prodal někdo jiný.

„Byla by to zábava, ne?“ vytrhne mě z myšlenek Rachel a významně zvedne obočí. „A ještě si představ, že by tam s náma byli kluci.“

Vyprsknu smíchy a zakryju si ústa rukou.

„Nebo radši ne,“ vezme Elizabeth Rachel za rameno. „Daleko lepší by byla jen holčíčí jízda. Bez kluků.“

„Prostě moje každoroční Vánoce,“ prohodím. „Pamatuješ? Loni mi dal kopačky večer před odjezdem.“

„To bylo hrozný,“ řekne Elizabeth, ale úsměv z tváře jí nezmižuje. „A pak si na ples přivedl tu prsatici a...“

Rachel jí položí prst na rty. „Já myslím, že zrovna na tohle si ještě pamatuje.“

Sklopím oči k prvnímu dárku, který ještě pořád z větší části vězí v papíře. „Ani se mu nedivím. Kdo by chtěl mít přes svátky vztah na dálku? Já teda ne.“

„Na druhou stranu,“ dodá Rachel, „neříkalas, že u vás na stánku pracuje pár hezkých týpků?“

„To je sice možný,“ ušklíbnu se, „ale mám smůlu. Táta mě hlídá jak vlčák.“

„No dobře, konec diskuze,“ utne to nakonec Elizabeth, „musíš konečně rozbalit ty dárky.“

Odtrhnu další kus lepicí pásky, ale myšlenkami už jsem v Kalifornii. S Heather jsme kamarádky snad odjakživa, protože moji prarodiče z máminy strany bydleli hned vedle její rodiny. Když babička s dědou umřeli, brali si mě Heatherini rodiče k sobě, aby mámě s tátou trochu ulevili. Za to potom od našich dostali nádherný stromeček, několik věnců a dva nebo tři páry rukou, které jim rozvěsily osvětlení.

„Ty dárky! Prosím,“ protáhne Elizabeth.

Roztrhnu papír.

Jasně že mají pravdu. Ráda bych tu strávila aspoň jednu zimu, než všechny odmaturojeme a rozprchneme se po světě. Dlouho jsem snila o tom, že je doprovodím na soutěž ve sněžném sochařství a další akce, na které pravidelně chodí.

Jenže Vánoce jsou jediný čas, kdy můžu něco podniknout se svou *druhou* nejlepší kamarádkou. Už před lety jsem Heather přestala říkat *zimní kamarádka*, protože je jednou z mých nejmilejších přítelkyň a basta. Když ještě žili babička s dědou, jezdila jsem do Kalifornie i na prázdniny, ale to už

patří minulosti. Jen se bojím, že si svátky s Heather tolik ne-
užiju, když vím, že můžou být poslední.

Rachel vstane a přejde na druhou stranu pódia. „Potřebu-
ju kafe.“

„Už rozbaluje!“ křikne za ní Elizabeth.

„Ale zatím jen ten od tebe,“ odpoví Rachel. „Můj je ten
s červenou stuhou.“

V prvním rámečku se zelenou stuhou je selfičko Elizabeth
s vyplazeným jazykem a šilhavým pohledem. Vypadá jako
všechna ostatní selfička, která Elizabeth kdy vyfotila, takže se
mi hned líbí o to víc.

Přitisknu si rámeček k srdci. „Díky!“

„Není zač,“ začervená se Elizabeth.

„A teď otevřu ten tvůj, Rachel!“ křičím na celé divadlo,
aby mě slyšela.

Ta se opatrně blíží se třemi papírovými kelímky s horkou
kávou. Každá z nás jí jeden vděčně odebereme. Já si ten svůj
odložím vedle sebe. Rachel si mezitím sedá zpět na podla-
hu jeviště, aby mohla sledovat, jak se dobývám pod balicí pa-
pír. I když jedu pryč jen na měsíc, bude se mi po ní strašně
stýskat.

Na fotce si zakrývá polovinu obličeje rukou, jako by se
objektivu bránila.

„Takhle bych vypadala, kdyby mě sledovali paparazzi,“ vy-
světluje, „a já byla velká herečka, která zrovna vyšla z luxusní
restaurace. Ve skutečném životě by za mnou asi ještě stál ob-
rovskej bodyguard, ale...“

„Ale ty nejsi herečka,“ opravuje ji Elizabeth, „chceš přece
dělat kulisy, ne?“

„To je jen součást plánu,“ odpovídá Rachel, „copak nevíš, kolik hereček běhá po světě? Miliony! A všechny se jen třesou, aby si jich někdo všiml, což je dost trapný. Já na to půjdu jinak. Budu si pěkně stavět kulisy, a až mě jednoho dne uvidí nějaký slavný producent, sám si řekne, že je škoda mě nechat hnít za kamerou, a pochopí, že daleko víc mi to sluší před ní. On se sice potom bude všem chlubit, že mě objevil, ale já budu vědět svoje – totiž, že jsem se objevit *nechala!*“

„Docela mě děsí, že jsi o tom vážně přesvědčená,“ odpovím.

Rachel si usrkne kávy. „Proč bych nebyla, když se to stane?“

Zazvoní na hodinu, a tak rychle posbírám zbytky stříbrného papíru a zmačkám je do kuličky, aby je Rachel společně s prázdnými kelímky mohla odnést do koše v zákulisí. Elizabeth vloží oba obrázky do papírového sáčku a podá mi je.

„Počítám, že se nemůžeme na chvilku stavit, než odjedeš?“ zeptá se.

„Asi ne,“ odpovím, seběhnu dolů ze schodů a líně se šourám uličkou k východu z divadla. „Dneska půjdu brzo spát, protože zítra mě před školou čeká ještě pár hodin práce. A ve středu ráno už odjíždíme.“

„V kolik?“ ptá se Rachel. „Třeba bychom...“

„Ve tři,“ rozesměju se. Z naší farmy v Oregonu dolů do Kalifornie je to dobrých sedmnáct hodin za volantem, někdy o kapku víc, jindy o kapku méně. Podle toho, jaký je provoz a kolikrát stavíme na záchod. „Ale pokud si chceš přivstat...“

„To je dobrý,“ odmítá rychle Elizabeth, „budem na tebe myslet.“

„Máte všechny úkoly?“ zeptá se Rachel.

„Myslím, že jo.“ Ještě před třemi lety bylo nás dětí od vánočních stromků ve škole aspoň tucet. Letos jsme zbyli jen tři. Ještě dobře, že jsou tady učitelé na ledacos zvyklí. Všude kolem jsou farmy, a tak škola musí ustoupit přírodě. Jedni chybí o žních, druzí zase jezdí se stromky...

„Monsieur Cappeau se jen trochu obává, že nebudu moct *pratique mon français*, až budu pryč, takže si budeme každý týden povídat po telefonu.“

„Vážně je to jediný důvod, proč ti chce volat?“ mrkne šibalsky Rachel.

„Nebuď hnusná,“ řeknu.

„Pamatuj,“ ozve se Elizabeth, „že Sierra není na starší.“

Teď už se hlasitě směju. „To myslíš Paula, co? S tím jsem šla na rande jen jednou, než ho chytili v kamarádově autě s otevřenou plechovkou piva.“

„Na jeho obranu musím dodat, že neřídil,“ zdůrazní Rachel. Než stihnu něco říct, zvedne ruku. „Ale chápu. Vidélas v tom předzvěst nevyhnutelné kariéry alkoholika. Nebo jen mizerné rozhodovací schopnosti. Nebo... tak něco.“

Elizabeth zavrtí hlavou. „Jsi hrozně vybíravá, Sierro.“

Pokud jde o moje požadavky na kluky, nedají mi ty dvě pokoj, jenže já už viděla příliš mnoho holek, které se nechaly klukem stáhnout někam na dno. Možná ne hned, ale nakonec vždycky. Proč s někým takovým trávit roky, měsíce nebo i jen dny?

Než dojdeme k lítačkám zpět do haly, otočí se Elizabeth k nám. „Jdu pozdě na angličtinu, ale potkáme se u oběda, jo?“

Usměju se, protože spolu na oběd chodíme pořád.

Rozběhneme se po chodbě a Elizabeth zmizí v davu spolužáků.

„Ještě dva obědy,“ řekne Rachel a teatrálně si setře imaginární slzu. „To je vše. Skoro bych...“

„Dost!“ zastavím ji. „Opovaž se to slovo říct!“

„Klid,“ mávne rukou Rachel, „se mnou si starosti dělat nemusíš. Zatímco ty si budeš vyhazovat z kopytka na jihu, já už se nějak zabavím. Příští pondělí musíme začít bourat kulisy. To určitě zabere tak týden. Potom pomůžu plesovému výboru s návržením dekorace na zimní ples. Sice to s divadlem nemá nic společného, ale jsem ochotná nabídnout svůj talent všude tam, kde je třeba.“

„Už mají nějaké téma?“ ptám se.

„Jo. Sněhové těžítka lásky,“ řekne. „Zní to trapně, já vím, ale mám v rukávu pár skvělých nápadů. Chci tělocvičnu nazdobit tak, aby to vypadalo, že vážně tančíme v těžítku. Vidiš? Uteče to jako voda.“

„Ani si na mě nevzpomeň,“ přikývnu.

„Přesně tak,“ štouchne do mě loktem. „Ale ty na mě radši mysl, jo?“

To se nemusí bát. Stesk po kamarádkách je jedna z mých vánočních tradic.